Ч. 242. Пятниця 12 падолиста (30 жовтня) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — З угорскої кризи. — Відгомони анексиї Босни і Герцеґовини.

„Deutschnationale Korresp.“ доносить: На запрошене виконуючої комісиї Союза німецко народних сторонництв відбула ся вчера конференция тих сторонництв з президиєю християньско суспільного сторонництва, щоби зайняти становище супротив предложень президиї польского Кола. П. Сильвестер подякував сторонництву християньско-суспільному за то, що в переговорах з Колом польским зазначило солідарність з иншими німецкими сторонництвами і представив коротко становище поодиноких сторонництв. Переговори вели ся головно о то, аби найти дорогу до урухомленя парляменту. Становище славяньскої Униї звістне. Німецкі сторонництва стоять на становищи, що ціла проґрама праці предложена палаті повинна бути переведена. Зі сторони Кола польского силувано ся довести до згоди оба сторонництва.

По довшій дискусиї висказано пересьвідчене, що Колу польскому за его становище належить ся подяка. Унія славяньска з своєї сторони повинна би тепер оголосити свій погляд на найблизшу проґраму праці. Постановлено упросити Коло польске, аби в тій цїли обернуло ся до Униї і вислухало еї предложень.

Вечером відбула ся в тій цїли спільна конференция Німців з президиєю Кола польского. Президия Кола згодила ся на предложене німецких предсїдателів клюбів.

П. Міністер для Галичини др. Дулемба, котрий був вчера на довшій авдиенциї у Цїсаря, здав справу з ходу тої авдиенциї на засїданю парляментарної комісиї кола польского. Цїсар — як казав др. Дулемба — дотикав в розмові кілька разів найважнїйших справ внутрішної полїтики і підносив з признанем діяльність теперішного правительства. Дальше з притиском заявив Монарх, що парлямент повинен побороти перепони і взяти ся до працї, аби важні державні справи не терпіли проволоки. Подрібно обговорював Цїсар і справи галицкі та висказав надію, що коло польске буде підпирати правительство в его змаганях.

Вчера відбула ся в Будапештї угорска рада міністерияльна, котра тревала до 1 години з полудня. Др. Векерле здав справу з своєї авдиенциї у Відни і заявив, що монарх бажає собі приймити на авдиенциї ще міністрів Кошута і Андрашого. Авдиенциї Кошута і Андрашого мають значінє полїтичне і імовірно відбудуть ся в суботу. На радї остаточно не прийшло до ніякого рішеня і постановлено ждати на вислїд авдиенций Кошута і Андрашого.

В анґлїйскій часописи „Fortningthy Rewiew“ появила ся була статя, в котрій автор, як каже, добре обзнакомлений з подіями балканьскими з 1908 р., доказує, що Росия ще в червни минувшого року згодила ся була в тайній переписцї на анексию Босни і Герцеґовини, що отже анексия не була для неї несподіванкою. Статя, сама собою розуміє ся, викликала в цїлім сьвітї сензацию, а в Росиї з окрема велике обурене на Австрию і бар. Еренталя, бо загально приписують ему, що він інформував автора сьвідомо фальшиво, аби скомпромітувати Австрию. Росийска праса зажадала одноголосно оголошеня актів, які відносять ся до тайного австрийско-росийскої умови з червня 1908 р. Не могучи діждати ся такого оголошеня, редакция росийского „Нового Времени“ попала на ориґінальну гадку зателеґрафувати до бар. Еренталя з просьбою, аби він з своєї сторони для успокоєня публичної опінії пояснив згадану статю і сказав, чи дійстно так було, як автор еї каже, т. є. чи справдї Росия згодила ся вже в червни 1908 р. на анексию Босни і Герцеґовини, а еї пізнїйші виступи і погрози були лише комедиєю.

Бар. Еренталь відповів як слїдує:

Хороші люди.

З французского — Павла Арена.

Годівля шовківниць панї Пейроль в сім роцї не удала ся, що чимало журило ту добру женщину; еї муж, пан Пейроль, майже не сьмів потїшати еї і слухав з неімовірною терпеливостию еї сотий раз новторюваних зітхань: „Мати Божа! О, Мати Божа!“

— Пів фунта коконів! — зітхала панї Пейроль — таж то навіть не верне того, що коштували яйця гусениць. І за то маю собі купити велику хустку?

— Що на тім зависить, Амброзино, купиш на другий рік. Дванацять місяців мине що й не оглянеш ся.

— На другий рік!.. На другий рік! Боже, то дуже далеко і справа дуже непевна. То одно певне, що я хустки сего року не буду мати.... Ах, а я так напевно числила на ту хустку.

Коли панї Пейроль перестала вже нарікати, гадав пан Пейроль, що она на хвилю втихомирила ся і хотів взяти ножицї до обтинаня дерев та вийти трохи до саду. Але панї Пейроль задержала его:

— Лиши ти раз в спокою свої дерева, найдеш ще й завтра досить часу, аби їх пообтинати! Перше менше заходжено ся коло дерев, а они родили кождого року найкрасші овочі. Але від коли той великий учений з Парижа переїзджав через Кашпердрі і своїм розумним викладом позавертав вам голови, так, що ви всї нїчого иншого не робите лиш нищите дерева, щепите, очкуєте, пилуєте, обтинаєте, общіпуєте, одним словом від того часу мають грушки смак, що може мати в собі всьо инше, лише не смак грушок....

Той потік слів чимало розгнївав пана Пейроля, бо він уважав ті слова несправедливими, однако він не сказав нїчого, повісив свої ножицї до обтинаня дерев назад на кілок і слухав терпеливо дальших нарікань своєї жени.

— Тілько труду на дармо! Два місяцї мучимо ся з моєю Схолястикою день і ніч і то всьо страчений час. Крім того обіцяла я Схолястицї мою стару хустку, коли куплю собі нову. В своїй старій не може вже показати ся до церкви... Я все кажу: де тонко, там рве ся... Цїла істория зле розпочала ся. Шовківницї за скоро вилїзли, на морвах не було ще ні одного зеленого листка і я і Схолястика усїли як циганки лазити по всїх ровах і узбічах, аби назбирати морвового листя. Я руки цїлком собі пообдирала... Відтак гусеницї по другім своїм снї послабли, ми мусїли глядати за лїчничим зїлем по всїх ярах, аби їх підкаджувати.... Ах, хто вичислив би всї ті неприємности, які ми мали? Остаточно всьо направило ся. В пятьдесятьох скриньках сидїли гусеницї; як хорошо они виглядали! Випускали вже шовк з себе та лазили по галузках. Нараз приходить та буря.... При першім ударі грому паде одна гусениця за другою і гине.... Буря попсувала всьо.... Схолястика голосно плакала і я мала охоту плакати також....

Пан Пейроль був дуже зворушений; аби також не розплакати ся, зажив два рази табаки з своєї табакерки і кілька хвиль глядїли собі обоє Пейролї мовчки в очи.

Пан і панї Пейролї, або як їх звичайно називали в селї, пан Віктріс і панї Амброзина, були в повнім того слова значіню люблячою ся парою з добрих давних часів. Обоє були кремезні і здорові, хоч вже трохи в лїтах, жили з малої ренти, одної з тих малих рент, які виставали, аби забезпечити щастє і вдоволенє малої родини. По правдї були обоє, але не помічали того, бо постаріли ся, не маючи великих вимог і не знаючи новітних річий. І жили щасливо в своїм малім домку, де їх стара, оповзла обстава видавала ся так само красною, як першого дня, коли до того дімку спроваджували ся. На поді построіла собі панї Пейроль малу чисто вибілену комнатку і розвела там годівлю шовківниць. Кождого року в цьвітни брала ся та добра женщина з неутомимою ревностию і терпеливостию до роботи і насаджувала одну або дві унциї шовківниць. Коли гусеницї добре удали ся, то зиск з того позваляв тим простим людям на неодну приємність, на яку инакше не могли би собі позволити.

Але на жаль сего року вийшло зовсїм инакше, і як ми бачили, панї Пейроль була з тої причини просто нещаслива.

Нараз прояснило ся захмарене лице пана Віктріса.

— Які ми дурні! І я майже не подумав

Прошу о увзглядненє резерви, до котрої я обовязаний в справі переговорів між кабінетами і не можу нічого иншого зробити, як лиш повторити мої слова сказані в делеґациях: „приязна виміна гадок з Росиєю попередила анексию Боснї і Герцеґовини“. Я не був би в можности пійти дальше в моїх заявах, доки кабінети у Відни і Петербурзї не признають відповідними оголосити кореспонденциї, дотикаючої тої справи. Я дуже вам вдячний за мотиви, які руководили вами при висланю до мене телеґрами.

Новинки.

Львів, дня 11 падолиста 1909.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар надав професорам львівскої полїтехніки Кар. Скібіньскому і др. Максим. Тулієви титул і характер радників Двору; — начальникови суду повітового в Бібрцї, радн. Людв. Губльови при нагоді перенесеня его в сталий стан спочинку титул радника висшого суду краєв., а старш. офіциялови канц. Вільг. Рафаловскому у Львові при нагоді перенесеня его в стан спочинку, титул директора канцелярії.

— **На загальних зборах** „Рускої Захоронки“ у Львові дня 30 жовтня с. р. вибрано новий виділ, до котрого увійшли п. С. Рудницка, яко голова, п. Й. Бандрівска яко заступ. голови, касиеркою стала п. М. Федакова, секретарем о. Лициняка, членами виділу пп.: О. Гнатюкова, І. Купчиньска, П. Дуткевичова, а яко відпоручник ординарияту входить до виділу о. ректор др. Й. Жук. Заступниками виділових вибрано п. С. Кульчицкого і п. К. Малицку. До контрольної комісиї війшли пп. М. Білецка і М. Мудракова. Збори іменували почетними членами заслужених около товариства панї О. Лучаківску і В. Коцовску.

— **Убитий хижим стрільцем.** Лїсничий з Мазярні під Буськом, Станислав Новочин, ідучи ві второк рано лїсом, стрінув двох хижих стрільців, з котрих оден стрілив до него і зранив его смертельно, так що лїсничий по полудни помер. Одного із стрільців арештовано, за другим глядає жандармерия.

— **З Надвірни** доносять: Заходом надвірнянськоі філії „Просьвіти“ відбуде ся в Лапчинї в недїлю, дня 14 с. м. о годинї 2 пополудни в комнатах читальні „Просьвіти“ просьвітно економічне віче з таким порядком дневним: 1) Відкритє зборів, 2) виклад про потребу сланя селяньских дїтий до шкіл середних, 3) виклад про спільництво (п Ярослав Литвинович зі Львова), 4) виклад про молочарскі спілки, 5) виклад про шкідні наслїдки вживаня алькоголів і 6) фантова льотерия.

† **Померли:** Бл. п. Осип Марков, довголїтний редактор і видавець „Галичанина“, о смерти котрого ми вчера доносили, помер в наслїдок звапненя аорти, від чого прийшло пораженє серця. Покійник недужав вже від довшого часу і лїчив ся в заведеню Кісельки, де й помер. По покійнику осталось сиротами пятеро дїтий, двох синів і троє дївчат. — Анна з Ленергів Бойчукова, жена учителя в Текучи, упокоїла ся дня 8 с. м. в домі родичів в Уторопах. — О. Аполїнарий Гриневецкий, парох в Мельничи, упокоїв ся дня 10 с. м. в 61 р. житя.

— **Самоубийство.** Вчера о 8 год. вечером відобрав собі житє вистрілом з револьвера в комнатї готелю „Ґранд“ лїсничий з Леліхівки коло Янова, Фелїциян Кудельский лїт 45. Причиною самоубийства мала стати ся утрата посади і недавна смерть матери і сестри.

— **Дрібні вісти.** Руске Тов—о педаґоґічне розписало конкурс з реченцем до 30 падолиста с. р. на посаду економічного директора при великій бурсї тогож тов. при ул. Крижовій. Близші услівя устно. — В Коломиї відбудуть ся на дохід бурси реміснично-промисловоі, удержуваної філїєю „Просьвіти“ вечерницї в танцями дня 20 с. м., в суботу, в сали „Народ. Дому“. — В Бориславі згорів в суботу вечером закіп „Гуцул“. — З помешканя Антонії Кічалесової при ул. Берштайна ч. 3 вкрадено оногди книжочку каси ощадности на 1000 К. — Учитель народний у Великім Борі під Пільзеном в Чехії, котрий був касиєром місцевої Райфайзенівскої каси спроневірив 50.000 К на шкоду тої каси і втік так, що й слїд за ним пропав. — В Перемишли арештовано сими днями якогось Нухима Дессера, котрий бавив хороші дївчата християнки і жидівочки, а обіцюючи їм, що оженить ся з ними, вивозив їх до Константинополя і там продавав до домів розпусти. При арештованім знайдено адреси 40 дївчат, котрі він наміряв збаламутити і вивезти на продаж. — В каварни Европейскій у Львові знайдено коло входових дверий 80 К і зложено на полїциї.

— **Крадежи в Бобреччинї.** В ночи на 22 жовтня с. р. невислїджені доси злодії обікрали церкву в Глїбовичах великих. При тій церкві є пивничка, крізь яку підкопались злодії до церкви, розбили скарбону і забрали 140 К готівки. Се не перший випадок крадїжи в сій церкві, завсїгди злодії добувають ся до церкви через згадану пивничку, котра не знати на що й по що находить ся при церкві. Пивничку сю, так догідну доріжку для злодіїв, належалоб вже раз засипати, чи замурувати, а гроші складати в щадницї, де они будуть безпечні перед злодіями і ще принесуть якийтакий процент для церкви. — В ночи на 29 жовтня злодії дібрались до громадскої крамницї у Вільхівци, де забрали товарів (головно ковбас і т. и) і дещо готівки — всього на кількадесять кор.

— **Репертуар руск. театру в Золочеві.** (Саля „Сокола“. — Початок о $7^1/_2$ год. вечером. Білети продає „Народна Торговля“, а вечером від 6 год. в день представленя каса театру).

В четвер, дня 11 с. м. „Надія“, драма в 4 дїях Г. Гаерманса.

В суботу, дня 13 с. м. „Галька“, опера в 4 дїях Ст. Монюшка.

В недїлю, дня 14 с. м. „Маруся Богуславка“, історична драма зі співами і танцями в 5 дїях М. Старицкого.

Ві второк, дня 16 с. м. „20 днїв тюрми“, штука в 3 дїях Вебера і Геннекена.

— **О позичку на чужу каменицю.** Перед судом присяжних у Львові розпочала ся вчера розправа против Вікентия Бельского, котрий свого часу затягнув був позичку на каменицю дра Зиґм. Мотилевского, учителя школи реальної при ул. Глубокій ч. 9 у Львові — справа, котра свого часу наробила була великої сензациї у Львові, а нинї ще й тим звертає на себе увагу, що обжалований Бельский, котрий перед кількома недїлями хотів повісити ся в арешті, удає нинї божевільного. Бельский єсть родом з Клодска в келецкої ґубернії, в Росиї і має лїт 36; у Львові був він асистентом міского огородника і жив у великій дружбі з дром Мотилевским. Акт обжалованя так представляє справу:

У вересни 1908 р. виїхали пп. Мотилевскі на рік до Швайцарії, а заряд каменицї віддали з повним довірєм Бельскому, котрий навіть спровадив ся до їх помешканя. Бельский мав великі довги, зачав тратити гроші побрані з адміністрациі каменицї і грав пристрастно на льотериї. Остаточно задумав в той спосіб „упорядкувати“ свої відносини, що постановив затягнути позичку в сумі 10.000 кор. на каменицю п. Мотилевского В тій цїли пішов він до комісового дому Камілї Войтовичевої і представив ся там яко др. Зиґмунд Мотилевский

о тім. Адже я можу тобі купити твою велику хустку... Ми не взяли чиншу з Садс Брам Феш, від коли его записав нам вуйко. Се вже два роки минуло. 150 франків річно то є 300 франків не числячи процентів, саме тілько, кілько ти надіяла ся з твоїх шовківниць.

Пан і пані Пейроль урадували ся. Ах, сеж чудесно! Як можна було о тім забути. 300 франків то чей хороший гріш. А той чиншівник, той Фридері, який то неточний чоловік. До сего часу не показав ся, треба его аж упоминати!

Цїлий тиждень не говорено о Пейролю нїчо иншого, як лиш про подорож до Брам-Феш, що було положене дуже високо в горах, повисше сїлька Антрпієр, межи самими скалами. А та подорож не була дрібницею. Треба було чотири години, аби вийти на гору і знов чотири години, аби зійти в долину; значить ся подорож вимагала цїлого дня.

В недїлю були Пейролї готові до дороги. Одна сусїдка позичила до тої виправи свого осла, а пекар візка. Привязано у візку два сидженя і на них розсїли ся обоє Пейролї. Порожне місце візка виповнила Схолястика артикулами поживи.

— Їдьте лиш просто — говорила Схолястика, що добре знала ту дорогу — в Антрпієр зїздить ся з гостинця і звертає ся на бічну дорогу. Впрочім кождий радо покаже вам дорогу до Брам-Феш. В половинї дороги, що іде на гору, випряжіть, посніданте там під дубом, коло котрого є жерело, і привяжіть візок до дерева. Дальше бо не можна вже їхати возом. Панї поїде на ослї. Знаєте, як сїдлає ся осла? Добре. Сїдло привязала я з заду до воза

По добрих чотирох годинах наші подорожні, що строго придержували ся вказівок Схолястики, то їдучи то ідучи пішки, прибули на смерть утомлені тою дорогою по камінях і вертепах до Брам-Феш.

— Ну, хорошо тут то є — сказала панї Амброзина, знижаючи поводи свого осла, аби придивити ся малій хатинї, з діравої кришї, котрої піднимав ся тонкий стовп диму.

— І збіже дуже рідке — сказав пан Віктріс. А панї Амброзина додала — очевидно за 150 франків річно не можна мати княжих палат.

Пан Віктріс поміг жінцї зсїсти з сїдла і обоє пустили ся до хатчини. Але всьо, що они бачили, робило на них таке нуждене враженє, що думка жадати тут гроший доводила їх просто до клопоту.

— Ти сам скажеш там людям, Віктріє.

— Менї здає ся, що було би лїпше, як би ти то зробила, Амброзино.

Коли они надійшли, два обдерті замурзані хлопчиска, що бавили ся в купі соломи, чим скорше утїкли. Їх мати сидїла на якімсь пни і пряла. Она скоро підняла ся.

— Ви заблудили... Ви хотїли певно відвідати Пера Екріта. Правда?... Ах, той мешкає там коло жереля, нисше, мусите вертати.

Віктріс дивив ся на Амброзину а Амброзина на Віктріса. Обоє нараз утратили відвагу питати о гроші. Признали, що справдї заблудили і що хотїли відвідати Пера Екріта.

Жемщина аж лекше відотхнула і сказала:

— Я бояла ся, чи ви не пан і панї Пейролї, до котрих належить той дімок і то поле, а котрим ми винні гроші.

Відтак покликала мужа.

— Фредері, можеш показати ся, то не ті, котрих ми боїмо ся.

Фредері виліз з відкись з шопи.

Показали ся знов і дїти і боязливо приглядали ся чужинцям.

Гостям подано молоко, мід, оріхи і яблока. — Вина господарі не мали.

— То всьо, що маємо. Земля тут така бідна. На щастє нашї нові панп не тиснуть о гроші, бо і таки справдї не остало би нам нїчого иншого, як замкнути двері на ключ і забирати ся звідси. То мусять бути хороші люди ті Пейролї, не знаєте їх, Ви мешкаєте в тім самім селї.

Амброзина і Віктріс признали, що справдї знають трохи Пейролїв.

Сонце спускало ся все нисше, треба було остаточно на щось рішити ся.

— Говори — сказала тихо панї Амброзина.

— Нї, говори ти — відповідав ледво чутно пан Віктріс.

Але не говорила нї она нї він... Коли панї Амброзина сїла на свого осла, приступила до неї жінка Фредеріка.

— Можеби ви зробили нам малу просьбу, коли мешкаєте в тім самім містї, що і добрі Пейролї. Ми би хотїли тим честним людям післати в подарунку отсю дрібницю

То був великий, старий, худий когут, що люто бив крилами, коли его звязаного на ногах присилювано до сїдла.

А вечером, коли Пейролї прибули на своїм візочку домів, глядїли на них стоячі перед своїми хатами люди з якоюсь заздростию. — Дивіть, дивіть — панї Амброзина і пан Віктріс вернули домів. Взяли гроші за свою посїлість в Брам Феш.

та розпочав переговори в справі позички. Єму нараїли якусь паню Александру Мальковску з Тернополя, котра згодила ся позичити єму жадану суму. В канцелярії нотаря Завадского представив ся Бельский яко др. Мотилевский, а муж властителька бюра комісового Войтович потвердив, що він дійстно Мотилевский. Бельский мав ще всілякі документи в руках, котрими міг ще більше своє обманьство покрити.

В грудни 1908 р. одержав Бельский позичку а п. Мальковска заінтабулювала єї на каменици п. Мотилевского. Ціле мантійство вийшло случайно на верх. Матір п. Мотилевскої, як би прочувала щось злого, зачала недовіряти Бельскому і спонукала одного із своїх знакомих, щоби він перевідав, чи Бельский платить точно рати гіпотечні. При сій нагоді викрило ся, що на каменици заінтабульовано 10.000 кор. Повідомлений о тім п. Мотилевский звернув ся листовно до Бельского а той хотячи себе закрити, кинув підозрінє на Едварда Вляшка, котрий мешкав у пп. Мотилевских, а стративши посаду в маґістраті львівскім, виїхав до Монте Карльо. Пізнійше навіть написав обширний лист, в котрім доніс, як той Вляшек перебравшись за него, Бельского, і приправивши собі таку бороду, як Бельский носив, ходив до Войтовича а відтак до нотаря і забрав гроші. Він навіть спровадив пізнійше хитрим способом того Вляшка до Львова а п. Мотилевска сховавшись в шафі, слухала їх розмови та набрала була переконаня, що то дійсно Вляшек допустив ся обманьства. Однак всі, що брали участь у вироблюваню позички, пізнали в Бельскім того ніби др. Мотилевского і єго арештовано.

— **Про о. ректора Ніярадия в Загребі,** котрий має стати ґенеральним а відтак апостольским вікарием для Русинів в Боснї, пише Вп. п. К. Селецкий в „Руслані“, що слідує: О. ректор Ніярадий такий самий руский съвященик, як кождий з нас в Галичині. В Загребі є руско-католицка семінария диецезиї Крижовацкої, при ній є також і руска церков, в котрій відправляє ся все Богослуженє на такий лад, як і у нас. Ректором тої семинариї є згаданий о. Ніярадий. Підписаний (о. К. Сїлецкий) гостив лично у него в 1897 ропї і пересьвідомив ся, що о. Ніярадий є добрим Русином, католиком і цілим серцем відданий рускій справі. Від многих літ зістає він в дружних зносинах з братією галицкою. Не раз і не два гостив він у нас в Галичині. Єго заходами стало ся, що Преосьв. о. Дрогомірецкий, епископ крижовацкої диецезиї, спровадив рускі служебниці до Крижоваца, щоби там потрудили ся для добра руских дітий. В новіцияті в Кристинополі примістив три дівчата з Бачки, (де живуть потомки Русинів-Украївців, котрі за часів Дорошенка вивандрували були з України до Добруджи при устю Дунаю в нинішній Румунії а звідси зайшли до Бачки на Угорщині. — Ред.). По скінченю новіцияту они повернуть у свояси і там стануть розсадником своєрідних служебниць, котрі потрудять ся в захорониках і плекати будуть любов до рідного руского слова у дітий, загрожених мадяризациєю. Такий то ось чоловік має заходами Ексц Митрополита Шептицкого і лат. архієпископа Штадлера в Римі стати ґенеральним а відтак апостольским вікарием для босаньских Русинів!

Телеґрами.

Відень 11 падолиста. Є. Вел. Цїсар приймав нинї на загальних авдиенциях між иншими Маршалка краєвого ґр. Станислава Баденія і секретаря леґацийного ґр Людвика Баденія.

Рим 11 падолиста. Нинї рано поїзд особовий, їдучий з Тіволї до Риму, вискочив із шин недалеко стациї Монтечеліо і скотив ся з насипу. З Риму і Тіволї вислано поїзди ратункові.

Париж 11 падолиста. В часописях появили ся донесеня, походячі з тутешного міністерства справ заграничних, що відповідь на турецку ноту в справі Крети не наступить скорше як за 14 днів, бо чотири охоронні держави мусять насамперед порозуміти ся з собою.

Льондон 11 падолиста. В справі кретийскої ноти пише „Times“, що в виду стану річи в Европі і Сході жадна з держав не може згодити ся на жадане, яке містить ся в ноті. Та нота єсть поправді уступкою міністрів супротив жадань народу. Порушене тепер на ново кретийскої справи було би найбільшою небезпечностию для мира на Сході.

Париж 11 падолиста. До „Echo de Paris“ доносять з Петербурга, що міністер справ заграничних Ізвольский заявив турецкому амбасадорови, котрий вручив єму ноту в справі Крети, що Росия бажає скріпленя добрих відносин, які сполучають єї з Туреччиною. Змаганя держав стремлять до того, щоби недопустити до несподіванок, які могли би мир нарушити.

Константинополь 11 падолиста. Часописи доносять, що рада міністрів згодила ся на сполучене анґлійского товариства „Лінч“ з турецким товариством плавби на ріках в Месопотамії, чим вдоволили жаданю Анґлії.

Білград 11 падолиста. Радник державний Пачу повідомив правительсво, що вчера підписано угоду в справі позички. Позичка має виносити 150 міліонів франків а стопа процентова $4^1/_2\%$.

Курс львівский.

Дня 10-го падолиста 1909.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	624·—	634·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	402 —	412·—
Зеліз. Львів-Чернів.-Яск	557·—	565·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	410·—	—·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	109·70	110·40
Банку гіпот $4^1/_2\%$	99·10	99·80
$4^1/_2\%$ листи застав. Банку краєв.	100·—	100·70
4% листи застав. Банку краєв. .	94·—	94·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	96·—	—·—
„ „ 4% льос. в $41^1/_2$ літ.	96·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	93·30	94·—
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·20	97·90
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2\%$ . .	99·70	100·40
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	93·20	93·90
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	93·70	94·40
„ м. Львова 4% по 200 кор.	93·—	93·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	115·—	121·—
Курс віденський:		
Австрийскі черв. хреста . .	58·50	62·50
Угорскі черв. хреста . .	35·50	39·50
Італїянь. черв. хр. 25 фр. . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. . .	68·—	74·—
Базилїка 10 кор. . .	22·50	24·50
Joszif 4 кор. . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·36	11·40
Рубель паперовий	2·55	2·56
100 марок нїмецких	117·40	117·60
Долар американьский	4·80	5·—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2^{30}, 5^{50}, 7·25, 8^{55}, **9·50**, 1·10*), **1·30**, 5·45, 8^{40}, 9^{50}.
*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, **12·00**, 2^{15}, **5·40**, 10^{30}.

З Черновець: 12^{20}, 5^{45}*), 8·05, **10·20***, 2^{05}, 5·58 6^{40}, 9^{30}.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11^{00}.

З Самбора: 8, 9·57, 2, 9^{00}.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.

З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, **11·40**, **2**, 5·15, 10^{12}.

З Підгаєць: 10·54, 7·26 *), 9·44, 6·29 *), 11^{55} *).
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*), 9·28, 6·13*), 11·39 *)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брюхович:
що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 8·15, 8^{20}.
„ $^1/_6$ до $^{30}/_9$ 3·27, 9^{35}.
„ $^1/_7$ до $^{30}/_9$ 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ 3·27, 9^{35}.

З Янова:
що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 1·15, 9^{25},
в неділї і р. к. сьвята: від $^2/_5$ до $^{12}/_9$ 10·10

Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10^{15}.

З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 11^{45}.

З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12^{45}, 3^{50}, 8^{25}, 8·40, 2^{45}, 3·30*), 6^{12}, 7, 7·35, 11·15.
*) до Ряшева.

До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8^{00}, 11^{10}.

До Черновець: 2^{50}, 8·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), 6^{00}*), 10·38.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.

До Стрия: 7·30, 1·45, 6^{55}, 11·25.

До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10^{45}.

До Сокаля: 6·14, 11·05, 7^{10}, 11^{35} *)
*) до Рави руск. (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6^{30}.

З „Підзамча“.

До Підволочиск: 6·35, 11, **2·31**, 8^{39}, 11^{32}.

До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), 6·30, 10·35*).
*) до Винник.

З „Львів-Личаків“.

До Підгаєць: 5·53*), 6·32, 1.49*) 6·50, 10^{54}*).
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брюхович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, 8^{34}.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, 8^{34}.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·—

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·37.
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35.

До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 3/05. до 12/9 10·35.

До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 12/9 2·15.

До Винник що дня 5^{30}.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).